

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/446/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816206005
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7816206005.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávký Zborovjanovej a JUDr. Ladislava Cakociho, v spore žalobcu Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zast. AK Antol, s.r.o., Kupeckého 2542/72, Pezinok, IČO: 47 257 024, proti žalovaným 1) D. I., J. XX.X.XXXX, K. XX, H. K., zast. JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou, Čučmianska dlhá 7, Rožňava, 2) Z. E.H., J. XX.X.XXXX, N. XXX, A. K., zast. JUDr. Attilom Elekom, advokátom, Jovická 2, Rožňava, o zaplatenie 13.603,60 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č. k. 11Csp/8/2016-122 z 25.10.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.526,65 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. zo sumy 1.526,95 € od 15.04.2016 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach, a to žalovaná 1/ po 15,- € mesačne a žalovaný 2/ po 50,- € mesačne, splatných od mesiaca nasledujúceho po mesiaci v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, vždy do konca toho ktorého mesiaca až do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením ktorejkoľvek splátky (výrok I.). Žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78 % (výrok II.).

2. Vychádzal z toho, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným zaplatenia dlžnej istiny vo výške 3.321,15 € spolu s úrokom z istiny vo výške 13.603,60 €, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 13.603,60 € od 15. 04. 2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že Poštová banka, a.s. ako veriteľ a D. I. ako dlžník a Z. E. ako spoludlžník, uzavreli dňa 09.03.2012 podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „ZosU“) Zmluvu o úvere č. 4609663287, súčasťou ktorej sú Obchodné podmienky pre úver a Všeobecné obchodné podmienky Poštovej banky, a.s. (ďalej len „Zmluva o úvere“). Podľa Zmluvy o úvere Poštová banka, a.s. poskytla žalovaným úver vo výške 17.000,- €, s úrokovou sadzbou vo výške 11,90% ročne. Žalovaní sa zaviazali splácať poskytnuté prostriedky v pravidelných mesačných splátkach vo výške 257,24 €, pričom prvá splátka mala byť splatná dňa 20.04.2012 a posledná splátka mala byť splatná dňa 20.03.2022. Žalovaní mali vykonať spolu 120 pravidelných mesačných splátok. Žalovaní v dobe od uzatvorenia Zmluvy o úvere do dňa spísania tejto žaloby uhradili len niektoré splátky v zmysle Zmluvy o úvere. Jednotlivé splátky boli splatené v zmysle listiny „Aktuálny stav úveru ku dňu 15.07.2016 pre Zmluvu o úvere, ktorá tvorila prílohu tohto návrhu. Táto listina je vyhotovená z bankového informačného systému Poštovej banky, a.s.. Žalobca v zmysle §53 ods. 9 zák. č. 40/1964 Zb: Občiansky zákonník v platnom znení, zaslal dňa 18.08.2015 žalovaným „Výzvu na splatenie dlžnej časti úveru“, vyplývajúcej zo

Zmluvy o úvere. Žalovaní v zmysle výziev zo dňa 18.08.2015 neuhradili ani časť dlžnej sumy. Vzhľadom na neplnenie povinností žalovaných zo Zmluvy o úvere, žalobca dňa 03.09.2015 vyhlásil žalovaným predčasnú splatnosť pohľadávky zo Zmluvy o úvere. Žalobca si na základe uvedeného uplatnil istinu pohľadávky zo Zmluvy o úvere vo výške 13.603,60 €, v rozsahu nezaplatených splátok zo Zmluvy o úvere.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca a žalovaná 1/ ako dlžník žiadateľ a žalovaný 2/ ako spoludlžník žiadateľ, uzavreli dňa 09. 03. 2012 Zmluvu o úvere - lepšia splátka, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 16.660,- € (v zmluve je uvedená výška 17.000,- €, z čoho 340,- € predstavoval poplatok, a preto reálne bolo poskytnutá suma 16.660,- €, čo vplynula aj zo samotného dokazovania), ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v 120 mesačných splátkach po 257,24 €, počnúc dňom 20. 04. 2012, pri výške úrokovej sadzby 11,9 % ročne, RPMN 13,34 % a priemernej RPMN na trhu 12,45 %. Dátum konečnej splatnosti bol stanovený na deň 20. 03. 2022.

4. Dlžník je povinný splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach zahŕňajúcich splátku istiny a úrokov a v prípade poistenia úveru dlžník spolu s mesačnými anuitnými splátkami uhrádza aj náklady spojené s poistením v termínoch a vo výške dohodnutých v ZoÚ (čl. VI bod 6.1 OP). Celkové náklady Klienta spojené s poskytnutým úverom v zmysle § 2 písm. g) ZoSÚ zahŕňajú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu spojených s poskytnutím úveru a ktoré sú veriteľovi známe okrem prípadných notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby, napríklad poistenie, ak klient musí uzavrieť aj zmluvu o poskytnutí takejto služby, aby získal úver za daných podmienok. Súčet celkovej výšky úveru uvedenej v ZoÚ a celkových nákladov tvorí celkovú čiastku, ktorú musí Klient zaplatiť. Pokiaľ nie je splatnosť príslušného poplatku upravená inak, je Klient povinný splácať sumu predstavujúcu jeho zmluvný záväzok v pravidelných mesačných splátkach, zahŕňajúcich splátku istiny a úrokov v stanovených termínoch a výške určených ZoÚ. (čl. V bod 5.1 OP)

5. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

6. Čo sa týka samotného úveru, súd podrobným preskúmaním zmluvy zistil, že v zmluve absentuje správne uvedenie jej podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je pri celkovej čiastke úveru uvedená suma 17.000,- €, tento číselný údaj je však nesprávny a zrejme zavádzajúci. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom v zmysle § 2 písm. g) sa celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Predmetnou zmluvou o úvere bol žalovaným poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 17.000,- € (reálne poskytnutých 16.660,- € a suma vo výške 340,- € predstavoval administratívny poplatok), ktorý sa žalovaní zaviazali vrátiť v 120 splátkach vo výške 257,24 € (výška splátky s poplatkom za správu a vedenie účtu 258,9 €), čo je spolu 30.868,80 € (resp. 31.068,- €), v zmluve je však uvedená výška úveru v sume 17.000,- € a celková výška nákladov 12,798,24 €, čo spolu predstavuje sumu 29.978,- €. Vzhľadom na túto skutočnosť, súd uvedenie sumy vo výške 12.798,24 € ako celkových nákladov v zmluve, považoval za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi a v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej mal súd za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s

uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška celkovej mesačnej splátky bez rozdelenia istiny a úrokov. Súd zdôrazňuje aj tú skutočnosť, že v období po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíróovej, bol zvažovaný rozsah aplikácie záverov uvedeného rozsudku v porovnaní s vnútroštátnou úpravou, a to Zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Výklad obsiahnutý v rozsudku SD EU bol v určitom období (po vydaní rozsudku SD) aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení účinnosti a aplikovateľnosti uvedeného výkladu pre rozhodovanie vo veciach podľa právnej úpravy platnej v Slovenskej republike, bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie a v označenej veci poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. f.) a § 9 ods. 2 písm. písm. k.) sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES (článok 10, ods. 2 písm. c), článok 10, ods. 2 písm. h)) a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch, a nie Smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukládajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15, nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na základe týchto skutočností, súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.526,65 € za dôvodný, a preto zaviazal žalovaných na zaplatenie tejto sumy. Keďže sa žalovaní s plnením svojho záväzku dostali do omeškania, keď predmetné splátky neuhradili, zaviazal ich súd aj na úhradu úrokov z omeškania vo výške určenej podľa § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Súd dospel k záveru, že vzhľadom na rodinné, majetkové a sociálne pomery žalovaných by nebolo v ich schopnostiach a možnostiach dlžnú sumu uhradiť jednorázovo v kratšej lehote, a preto im umožnil dlžnú sumu splatiť v mesačných splátkach, a to tak, že žalovanej 1/ umožnil splátky vo výške 15,- € a žalovanému 2/ umožnil splátky vo výške 50,- € mesačne, pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením ktorejkoľvek splátky. Žalovaní pre svoje sociálne a majetkové pomery navrhli splatiť dlžnú sumu splátkami, k návrhu pripojili aj listiny preukazujúce a odôvodňujúce takúto žiadosť, preto v súlade s ustanovením § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku im súd priznal splátky. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí a priznal pomerne trov konania. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Z uplatnenej sumy 13.603,60 € bolo žalobcovi priznaných 1.526,65 €, teda žalobca mal v konaní úspech 11% a neúspech vo výške 89%, čo predstavuje úspech žalovaných. Žalovaným po odpočítaní úspechu žalobcu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 78 %.

7. V podanom odvolaní žiadal žalobca zmeniť rozsudok a priznať žalobnú sumu ako aj úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 12.076,65 € od 15.4.2016 do zaplatenia a aby zrušil výrok o trovách konania a vec vrátil na ďalšie konanie.

8. V odvolaní namietal, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 526,65 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % p. a. zo sumy 1.526,95 € od 15.4.2016 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach, a to žalovaná 1/ po 15,- € mesačne a žalovaný 2/ po 50,- € mesačne, splatných od mesiaca nasledujúceho po mesiaci v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, vždy do konca toho ktorého mesiaca až do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením ktorejkoľvek splátky. Žalovaným 1/ a 2/proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, podľa názoru súdu Zmluva o úvere č. 4609663287 uzatvorená dňa 09.03.2012 medzi veriteľom Poštová banka, a.s. a D. I. ako dlžníkom a Z. E. ako spoludlžníkom (ďalej len Zmluva o úvere") je bez úrokov a bez poplatkov

z dôvodu absencie náležitosti zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) a k Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Proti Rozsudku Okresného súdu Rožňava spis. zn. 11 Csp/8/2016 - 122 zo dňa 25.10.2017 (ďalej len ako „Rozsudok“), doručeného Žalovanému dňa 10.11.2017 v konaní vedenom pod spis. zn. 11 Csp/8/2016 podáva Žalobca v zákonnej lehote, odvolanie v časti v ktorej Okresný súd Rožňava Žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie istiny 12 076,65 € a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 12 076,65 € od 15.04.2016 do zaplatenia a voči výroku II., ktorým súd priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78%. Žalobca svoje odvolanie proti napádanému rozsudku odôvodňuje nasledovne: Podľa § 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne rozhodnutie Okresného súdu Rožňava vidíme v nasledovných skutočnostiach. Žalobca sa nestotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu, ohľadom právneho posúdenia Zmluvy o úvere a určenia, že úver zo Zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Dôvodom pre ktorý súd žalobe v plnom rozsahu nevyhovel, bola skutočnosť, že Zmluva o úvere č. 4609663287 o.i. údajne neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa súdu prvej inštancie: „V prejednávanej veci súd zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, najmä neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru.“ Žalobca tvrdí, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU bola splnená a uvedená v Zmluve o úvere. Dovoľujeme si poukázať na čl. 5.1 Obchodných podmienok banky, v ktorom Dlžník svojím podpisom vyhlásil že pohľadávku banky bude splácať mesačne anuitnými spôsobom, čo znamená, že výška mesačnej splátky obsahovala okrem splátky istiny aj splátku úrokov v stanovených termínoch a výške uvedených v Zmluve o úvere. Zároveň sa Žalobca domnieva, že v prípade akýchkoľvek požiadaviek dlžníka týkajúcich sa spôsobu, akým sa splátky úveru započítavajú na istinu a úroky mal dlžník možnosť požiadať veriteľa o poskytnutie „amortizačnej tabuľky“ tak ako to predpokladá § 9 ods. 3 a 5 ZoSÚ. V skutkovo a právne zhodnej veci s vecou prejedávanou pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. IICsp/8/2016 Okresný súd Dunajská Streda v právnej veci Home Credit, a.s. proti Klára Bíroová dňa 19.12.2014 rozhodol o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (U. v. EÚ L 133, 2008, s. 66). Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., a Klárou Bíroovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškaní. Okresný súd Dunajská Streda o.i. predložil súdu nasledovné otázky: Má sa článok 10 ods. 2 písm. i) v spojení s písm. h) smernice 2008/48/ES vykladať tak, že zmluva o úvere na dobu určitú, pri ktorej dochádza k splácaniu/amortizácii istiny úveru v rámci jednotlivých splátok, nemusí v čase uzavretia obsahovať presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky (t. j. súčasťou zmluvy nemusí byť presný splátkový kalendár/amortizačná tabuľka), ale že tieto údaje môžu byť obsiahnuté v splátkovom kalendári/amortizačnej tabuľke, ktorú veriteľ predloží dlžníkovi na jeho žiadosť, alebo článok 10 ods. 2 písm. h) zaručuje dlžníkovi dodatočné právo žiadať výpis z amortizačnej tabuľky k určitému konkrétnemu dňu počas trvania zmluvy o úvere, no toto právo nezabavuje zmluvné strany povinnosti, aby rozdelenie jednotlivých plánovaných splátok (splatných podľa zmluvy o úvere počas doby jej trvania) na úhradu istiny a úhradu bežných úrokov a poplatkov bolo obsiahnuté už v samotnej zmluve, a to spôsobom individualizovaným pre danú konkrétnu zmluvu? Ak je správny výklad uvedený v prvej zarážke otázky č. 5: Spadá táto otázka do oblasti úplnej harmonizácie sledovanej smernicou 2008/48/ES, takže členský štát v zmysle článku 22 ods. 1 nemôže vyžadovať, aby zmluva o úvere obsahovala presné určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky (t. j. aby súčasťou zmluvy bol presný splátkový kalendár/amortizačná tabuľka)? Majú sa ustanovenia článku 1 smernice 2008/48, podľa ktorého smernica sleduje úplnú harmonizáciu v danej oblasti, alebo článku 23 tejto smernice, podľa ktorého majú byť sankcie primerané, vykladať tak, že bráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, podľa ktorého absencia väčšiny náležitostí zmluvy o úvere vyžadovanej v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takže dlžník je povinný splatiť veriteľovi výlučne istinu, ktorú podľa zmluvy dostal?“ Dňa 9.11.2016 rozhodol Súdny dvor o predložených prejudiciálnych otázkach Rozsudkom vo veci C 42/15 nasledovne: Svojou piatou a šiestou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 vykladať v tom zmysle, že zmluva o

úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami musí spresňovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, a v prípade zápornej odpovede na túto otázku, či vzhľadom na článok 22 ods. 1 tejto smernice tieto ustanovenia bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Na to, aby sa odpovedalo na tieto otázky, je potrebné uviesť, že ako bolo pripomenuté v bode 47 tohto rozsudku, článok 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

Z článku 10 ods. 2 písm. i) a článku 10 ods. 3 uvedenej smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Vzhľadom na jasné znenie týchto ustanovení je potrebné konštatovať, že smernica 2008/48 nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o možnosť členských štátov stanoviť takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave, je dôležité zdôrazniť, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (pozri analogicky rozsudok z 12. júla 2012, SC Volksbank Románia, C-602/10, EU:C:2012:443, body 63 a 64). Prítom je potrebné konštatovať, že článok 10 ods. 2 smernice 2008/48 obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere. Je nepochybné, že v zmysle článku 10 ods. 2 písm. u) tejto smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky. Cieľom tohto ustanovenia je však stanoviť povinnosť zahrnúť do zmluvy vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči akékoľvek ustanovenie a akúkoľvek povinnosť, ktoré sa dohodli medzi zmluvnými stranami v rámci ich úverového zmluvného vzťahu. Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Preto je potrebné odpovedať na piatu a šiestu otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

Okresný súd Rožňava v odôvodnení napádaného rozsudku k svojej povinnosti aplikovať na zistený skutkový stav závery obsiahnuté v Rozsudku súdneho dvora zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C 42/15 uvádza, že: „Súd zdôrazňuje aj tú skutočnosť, že v období po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a. s. proti Kláre Bíróovej, bol zvažovaný rozsah aplikácie záverov uvedeného rozsudku v porovnaní s vnútroštátnou úpravou, a to Zákomom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Výklad obsiahnutý v rozsudku SD EU bol v určitom období (po vydaní rozsudku SD) aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení účinnosti a aplikovateľnosti uvedeného výkladu pre rozhodovanie vo veciach podľa právnej úpravy platnej v Slovenskej republike, bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie a v označenej veci poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. f.) a § 9 ods. 2 písm. písm. k.)) sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES (článok 10, ods. 2 písm. c), článok 10, ods. 2 písm. h)) a nakoľko súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch, a nie Smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EU vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15, nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom.“ Žalobca s takýmto výkladom súdu nesúhlasí, považuje ho za alibistický a tendenčný v neprospech Žalovaného. Okresný súd Rožňava ignoruje závery uvedené v Rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15. Žalovaný vidí nesprávne právne posúdenie v skutočnosti, že skutočnosť že Rozsudok Súdneho dvora vo veci C 42/15 sa stal súčasťou práva Európskej únie Okresný súd Rožňava ho napriek tomu v predmetnej veci neaplikuje a ignoruje

ho. Podľa ustálených právnych záverov na závažnosť Rozsudkov o prejudiciálnych otázkach sú takého Rozsudky záväzné a sudy sú povinné ich závery rešpektovať a aplikovať. „Súdny dvor rozhodol, že cieľom rozsudku o výklade vyhlásenom v prejudiciálnom konaní je vyriešiť právnu otázku a že zaväzuje vnútroštátneho sudcu, ktorý otázku položil pokiaľ ide o výklad príslušných ustanovení a aktov Spoločenstva" (Rozsudok z 3.2.1977, Benedetti/Munari, 52 - 76 Zb.). „Na základe doktríny prednosti práva Spoločenstva je vnútroštátny sudca povinný uplatňovať v celom rozsahu právo Spoločenstva a chrániť práva, ktoré toto právo priznáva jednotlivcovi, a to aj tým, že neuplatní každé ustanovenie vnútroštátneho zákona, ktoré prípadne právo spoločenstva odporuje, bez ohľadu na to, či je toto ustanovenie staršie alebo novšie ako ustanovenie Spoločenstva" (Rozsudok z 9.3.1978, Simmenthal, 106/77 Zb. s. 629, bod 21)

Odmietnutie aplikácie záväzného právneho názoru vysloveného vo veci C 42/15 s odôvodnením, že je v neprospech spotrebiteľa zakladá nebezpečný precedens kedy v mene ochrany domnelých práva spotrebiteľa dochádza súd k absurdnému záveru o prednosti domnelého záujmu spotrebiteľa, ktorý neplní svoje záväzky pred právom Európskej únie ... So závermi Rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C 42/15 sa napriek doterajšej súdnej praxi z obdobia pred vydaním tohto rozsudku (09.11.2016) stotožňujú aj viaceré Krajské sudy v SR, ktoré zároveň aplikujú tieto závery uvedené v Rozsudku C 42/15 v svojej rozhodovacej praxi. Krajský súd v Banskej Bystrici v obdobných prípadoch napr. sp. zn. I6C0/616/2015, 17Co/530/2015 a 17Co/790/2015 aplikuje na rozhodované prípady závery uvedené v Rozsudku C 42/15: „Pokiaľ súd prvej inštancie poukázal v rozsudku na to, že predmetná spotrebiteľská zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov (podľa § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch), odvolací súd znovu poukazuje na rozsudok C-42/15, v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať uvedenie dátumu splatnosti všetkých splátok úveru, pokiaľ je údaj o výške, počte a frekvencii splátok v zmluve uvedený tak, že umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy jednotlivých splátok, pričom zároveň nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala údaj o tom, aká časť splátky bude započítaná na istinu a aká na úroky (viď bod 52 uvedeného rozsudku). Cieľom ustanovenia čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru (bod 48 rozsudku). V dôsledku toho je tento cieľ splnený, ak podmienky tejto zmluvy (rozumnej spotrebiteľskej zmluvy o úvere) umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 49 rozsudku C-42/15)...

Pri posudzovaní odvolacích námietok žalobcu v iných rozhodnutiach krajského súdu prihladol odvolací súd na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súvisiaci s konaním Home Credit Slovakia a.s. proti C. K., ktorý sa týka výkladu viacerých článkov Smernice Parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Podľa výroku č. II a III tohto rozsudku čl. 10 ods. 2 písm. h/ citovanej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ uvedenej smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Odvolací súd konštatuje, že závery tohto rozsudku sú aplikovateľné aj pre právne posúdenie nároku žalobcu v tej časti, v ktorej ho súd prvej inštancie zamietol. Záver súdu prvej inštancie o tom, že každá jednotlivá splátka musí podrobne obsahovať rozpis, aká časť splátky pripadá na zaplatenie istiny a aká na zaplatenie poplatkov a úrokov, nie je správny. Pokiaľ na základe toho dospel súd prvej inštancie k záveru, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, jeho rozhodnutie nie je založené na správnom právnom posúdení veci. Pokiaľ sa týka názoru súdu prvej inštancie o tom, že neexistencia takéhoto podrobného rozpisu je zároveň neprijateľnou zmluvnou podmienkou, uvádza odvolací súd, že sa stotožňuje s názorom odvolateľa v tom, že výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa je okolnosťou týkajúcou sa predmetu plnenia a ceny plnenia, ktoré nie je možné skúmať ako neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. Odvolací súd ďalej uvádza, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s nárokmi žalobcu uplatnenými v žalobe, ktoré sa týkajú zaplatenia upomienok, zmluvnej pokuty, poplatku za možnosť odloženia splátok. V tejto časti nedáva rozsudok odpoveď na nárok uplatnený žalobou. Krajský súd v Trenčíne v obdobnom prípade sp. zn. 6Co/84/2017 rozhodol nasledovne:

I. Krajský súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Súdneho dvora E Ú vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h/ a i / smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu listiny po sebe nasledujúcimi

splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podľa citovaného rozsudku predmetný článok smernice (10 ods. 2 písm. h/) ustanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

II. Podľa názoru krajského súdu potom úverová zmluva zo dňa 03.04.2014 obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to v čl. 1, bod 1.2, pričom nebolo povinnosťou veriteľa, vzhľadom na to, že strany si dojednali fixné anuitné splátky, obsahujúce ako splátku istiny, tak i splátku úrokov, špecifikovať v zmluve samostatne údaj o výške, počte a termínoch splátok úrokov, resp. pripájať k zmluve amortizačnú tabuľku, obsahujúcu takýto údaj. Záver okresného súdu o tom, že úver sa považuje výlučne v dôsledku absencie toho jediného údaj za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch potom nie je opodstatnený a dôvodný. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že Zmluva o úvere v bode 3.1 uvádza, že celkovou čiastkou úveru je súčet výšky úveru a celkových nákladov a teda záver súdu o absencii náležitosti celkovej čiastky úveru nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že vo výroku napádaného rozsudku nie je uvedená časť nároku žalobcu, ktorý súd zamietá a preto Žalobca považuje výrok rozsudku za zmätočný. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že aj kedy súd určil úver za bez úrokov a bez poplatkov mal Žalobcovi priznať istinu vo výške 4 523,05 € pričom súd z nie úplne logických dôvodov priznal žalobcovi nárok na zaplatenia iba časti uplatnenej istiny vo výške 1 526,65 € a minimálne preto je napádaný rozsudok nesprávny. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby Krajský súd v Košiciach Rozsudok Okresného súdu Rožňava spis. zn. 11Csp/8/2016 - 122 zo dňa 25.10.2017 v časti v ktorej nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie istiny vo výške 12 076,65 € a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 12 076,65 € od 15.04.2016 do zaplatenia zrušil a aby zároveň zrušil výrok II., ktorým súd priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78% a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a Žalobcovi priznal náhradu trov konania.

9. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaní 1 a 2 navrhli, že v prvom rade žalobcom napadnutý rozsudok považujú po rozsiahlom a dôkladnom vykonaní dokazovania za zákonný a vecne správny.

Zastávam názor, že súd prvej inštancie nemohol posúdiť vec vo svetle rozsudku Súdneho dvora, na ktorý sa žalobca v podanom odvolaní odvoláva. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu musí vnútroštátny súd v prvom rade skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice vylúčený a vnútroštátny súd musí skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy. Ak by súd v tejto veci postupoval tak, že by využil výklad načrtnutý v predmetnom rozsudku Súdneho dvora, došlo by k nedôvodnému narušeniu ústavného princípu právnej istoty. Neodôvodnenému odklonu od ustálenej súdnej praxe a o výklad contra legem. V prípade, že by absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nemala spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nesprávne uvedenie výšky RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, by aj tak spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a to aj podľa výkladu rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15. Ďalším takým dôvodom, prečo súd správne považuje predmetnú zmluvu o úvere za bezúročný a bez poplatkov, je že, zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške celkových nákladov, a to v neprospech spotrebiteľa, keďže tento údaj sa nezhoduje s výškou skutočných nákladov, ktoré sú vyššie ako tomu je deklarované v zmluve o úvere. Mali za to, že v predmetnej zmluve absentuje aj samotný údaj o celkovej čiastke úveru, napriek tomu, že v nej je uvedený postup, akým sa spotrebiteľ môže dopracovať k tejto sume. Takýto spôsob (ne) určenia celkovej výšky úveru považujem v rozpore s § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý výslovne uvádza, že (okrem iného) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a nie ako tomu je v predmetnej zmluve, kde je uvedený len postup výpočtu tohto údaj. Predsa ak by zákonodarca pripúšťal takýto spôsob určenia celkovej čiastky úveru, s určitosťou by to bolo aj doslovne vymedzené v tomto ustanovení zákona. Súd prvej inštancie náležite odôvodnil aj dôvod, prečo z jeho strany došlo k priznaniu sumy vo výške 1.523,65 €. Predsa žalobca si žalobou uplatnil sumu vo výške 13.603,60 €, pričom v rámci vykonaného dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že zo strany žalobcov došlo k úhrade sumy vo výške 12.076,95 €, sumu, ktorú ani žalobca nespochyboval. Keďže v spotrebiteľskej zmluve absentuje viacero zákonom stanovených náležitostí (viď zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy), s následkom ktorým samotný zákon spája, že sa zmluva považuje za bezúročnú a bezpoplatkovú, súd prvej

inštancie inú možnosť ani nemal, ako priznať rozdiel medzi žalovanou sumou a doposiaľ žalovanými uhradenou čiastkou, a nie ako tomu sa dovoľáva žalobca.

10. Aj žalovaná v 1. rade navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správnym považuje rozhodnutie za správne a v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP má zato, že dôvody na podanie odvolania nie sú dané, nakoľko súd na základe všetkých vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a po právnej stránke vec správne posúdil. Predmetnú úverovú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanými súd vyhodnotil za bezúročnú a bezpoplatkovú v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na tú skutočnosť, že neobsahovala zákonom predpísané náležitosti. S týmto názorom súdu žalovaná v 1. rade v plnej miere súhlasí. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil a žalovanej v 1. rade priznal náhradu trov odvolacieho konania.

11. Uznesením č. k. 5Co/138/2018-191 z 3.9.2018 vrátil vec súdu prvej inštancie na odstránenie väd.

12. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok vo výrokoch potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu, na čom nič nemení ani odvolanie.

13. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

14. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi

vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlady.

17. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

19. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

20. Odvolací súd k výstižným dôvodom uvedeným v prvoinštančnom rozsudku dopĺňa, že je nepochybné a z obsahu spisu vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným úver v sume 16.660 € a žalovaní uhradili sumu 12.487,33 €, čiže viac ako 70% istiny a z tejto sumy predstavovala čiastka v 31 platbách poisťného čistku 410,44 € v zmysle poisťnej zmluvy č. RZ200801, teda celkovo uhradili z poskytnutej sumy 12.076,95 €, keďže oni sú na istine úveru povinní zaplatiť 1.526,65 €, lebo žalobca sa domáhal zaplata istiny 13.603,60 €, správne súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, ďalšie vykonané dôkazy už neboli spôsobilé privodiť zmenu na zistený skutkový stav sporu. Úrok bol priznaný v súlade s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení zmien a doplnkov vo výške 5% ročne.

21. Správne aj celkovú sumu aj s úrokmi môžu žalovaní zaplatiť v splátkach, a to žalovaná v 1. rade po 15 € mesačne a žalovaný v 2. rade po 50 € mesačne, splatných od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, až do úplného zaplata.

22. Priznané splátky neboli tak v rozpore s § 232 ods. 3, 4 Civilného sporového poriadku.

23. Súd prvej inštancie správne okrem iného konštatoval, že s poukazom na § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru, na účely jeho splata už by boli bonusom.

24. Žalovaní 1/, 2/ ako spotrebiteľia zistili, že v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, takto sa splatnosť stala neurčitou, spotrebiteľský úver bolo potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov, pričom celková cena úveru predstavovala 29.798,24 €.

Podľa § 7 ods. 1, 2, 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských a iných úveroch a iných pôžičkách pre spotrebiteľov, veriteľ je zo zákona povinný posúdiť pred uzavretím zmluvy schopnosť spotrebiteľa splácať poskytovaný úver a to s odbornou starostlivosťou (bonitu spotrebiteľa).

Celková cena úveru predstavovala však sumu 29.798,24 €, čo je suma značne prevyšujúca poskytnutý úver 16.660 €.

Právne posúdenie veci je správne, nemožno sa riadiť rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, keďže nejde o najvyššiu súdnu autoritu; ale s poukazom na nedostatky zmluvy o úvere, údaje splátok sú napísané miniatúrnym písmom, čo znamená porušenie zásady ochrany spotrebiteľa, ktorý je slabšou stranou. Súd prvej inštancie rozsudok argumentačne podložil, lebo v spore nejde o ľahkomyselné konanie dlžníka, keďže dôsledky nesplácania úveru sa dotýkajú spoločnosti ako celku. Za náležitú

preverenie bonity spotrebiteľa nesie výhradne zodpovednosť banka - žalobca; je pritom prioritné v spoločenských vzťahoch posúdenie úveryschopnosti žalovanej prezentovanej napr. Súdny dvor EÚ (vyložil článok 8 Smernice 2008/48/ES o zmluvách spotrebiteľského úveru) v rozsudku z 18.12.2014 - vec C-449/13, (CA Consumer finance SA v. Ingrid B. a ďalší).

Žalobca tak nezabránil, aby úver nebol poskytnutý nezodpovedným osobám (podobne aj v rozsudku z 21.4.2016, vec C-377/14 vec Radlinger v. FINWAY a. s.).

Úverová zmluva preto bola vyhodnotená správne ako bezpoplatková a aj Ústavný súd SR v judikatúre nepovažuje túto zákonnú požiadavku za neprimeranú a prísnu, čo je aj v rozpore s § 52, § 53 OZ.

25. Naviac, ak súd prvej inštancie po predpokladoch nesplnenia určitých náležitostí úverovej zmluvy rozhodol, že treba považovať zmluvu za bezpoplatkovú, je treba doplniť, že spotrebiteľ ani obsah zmluvy podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť, lebo vo Všeobecných obchodných podmienkach, ak ju považuje za neplatnú za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky alebo, ak neprizná plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, potom už dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom vo všetkých zmluvách s inými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložiť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie.

26. Je treba konštatovať, že spotrebiteľ je vždy slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy, v predmetnom spore žalovaní 1/, 2/ splatili viac ako 70% úveru a keďže zmluvné podmienky, ktoré sa týkali hlavného predmetu plnenia a primeranosti neboli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, bolo súdom prvej inštancie správne uzavreté, že ide o úverovú zmluvu bez poplatkov, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (podľa § 3 ods. 1 Obč. zák., výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi).

27. Odvolací súd uzatvára, že v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má spotrebiteľ iba fiktívnu možnosť ovplyvňovať podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už vôbec prečítať, ale ani pochopiť ich obsah. Ide tu teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania, pričom ochrana spotrebiteľa sa doteraz týkala iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa vo viacerých prípadoch.

28. Naviac, vôbec z obsahu spisu nevyplýva a v odvolaní to ani neuvádza, že by žalobca skúmal pred uzavretím predmetnej úverovej zmluvy aj bonitu klientov, t.j. spotrebiteľov žalovaných 1/, 2/.

29. Do pozornosti treba dať aj právnu ochranu spotrebiteľa poskytovanú aj rozhodnutiami Ústavného súdu (porovnaj Nález ÚS SR I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013) v rámci ochrany spotrebiteľov.

30. Výrok o trovách konania odvolací súd odôvodňuje s poukazom na § 396 CSP v znení § 255 ods. 1, 2 a § 257 a § 262 ods. 1, 2 CSP, lebo úspešnou stranou sporu boli v odvolacom konaní žalovaní 1/, 2/, a preto im boli v odvolacom konaní priznané trovy v plnom rozsahu, t.j. 100%.

31. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.